

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 722

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 august 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 232 din 27 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. (1) din Codul penal	2–4
Decizia nr. 252 din 27 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală	5–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
650. — Hotărâre pentru modificarea anexelor nr. 1–6 la Hotărârea Guvernului nr. 367/2023 privind aprobarea Nomenclatorului domeniilor și al specializărilor/programelor de studii universitare și a structurii instituțiilor de învățământ superior pentru anul universitar 2023–2024	8
653. — Hotărâre pentru modificarea și completarea titlului VII „Taxa pe valoarea adăugată” din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016	9–10
663. — Hotărâre privind înființarea Registrului Național de Cancer.....	11–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.592/616. — Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate privind punerea în aplicare a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023 pentru stabilirea unor măsuri la nivelul structurii organizatorice aferente unităților sanitare, precum și stabilirea unor măsuri privind salarizarea personalului din sistemul sanitar public și pentru completarea unor acte normative în domeniul sănătății și în domeniul fiscal	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 232**

din 27 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. (1) din Codul penal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Ioan-Daniel Băcăuanu în Dosarul nr. 16.085/180/2017 al Judecătoriei Bacău — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 134D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens Decizia nr. 36 din 4 februarie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 16.085/180/2017, **Judecătoria Bacău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. (1) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Ioan-Daniel Băcăuanu într-o cauză în care s-a dispus trimiterea în judecată a acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare, prevăzută de art. 206 alin. (1) din Codul penal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că norma penală criticată este discriminatorie, sub aspectul regimului sancționator, întrucât infracțiunea de amenințare are două forme de săvârșire, respectiv amenințarea unei persoane cu săvârșirea unei infracțiuni și amenințarea unei persoane cu săvârșirea unei fapte păgubitoare, și, deși ambele forme reprezintă varianta-tip a infracțiunii, niciuna dintre formele alternative nefiind calificată sau agravată/atenuată în raport cu cealaltă, sub regim sancționator, inculpatul care săvârșește infracțiunea de amenințare în forma amenințării cu săvârșirea

unei infracțiuni ajunge uneori, prin raportare la conținutul norme penale, să fie sancționat mai blând spre deosebire de inculpatul care săvârșește infracțiunea de amenințare în forma amenințării cu săvârșirea unei fapte păgubitoare, întrucât legiuitorul prevede în mod expres că se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, „*fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării*”. Totodată, susține că, prin conținutul normei de incriminare a infracțiunii de amenințare se încalcă principiul *ultima ratio* aplicabil legilor pendente, întrucât nu există criterii clare de delimitare între infracțiunea de amenințare și contravenția de amenințare, prevăzută de art. 2 din Legea nr. 61/1991. Susține că nu se poate admite ca săvârșirea în public de amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică, faptă mai gravă din punctul de vedere al pericolului social, să fie contravenție, iar amenințarea cu un singur act de violență, împotriva unei singure persoane, într-un spațiu privat, să reprezinte infracțiune. De asemenea, susține că sintagma „*faptă păgubitoare*” din elementul material al laturii obiective a infracțiunii de amenințare este imprevizibilă, întrucât nu este definită de niciun act normativ din dreptul pozitiv, inculpatul considerând că imprevizibilitatea acestei sintagme, din perspectiva subiectului de drept căruia i se adresează, rezultă inclusiv din faptul că nu este prevăzută o anumită gravitate a faptei păgubitoare, astfel încât orice faptă, de orice fel de gravitate, chiar și cea mai neînsemnată se încadrează în elementul constitutiv al acestei infracțiuni. În fine, susține că sintagma, comună ambelor forme de săvârșire a infracțiunii de amenințare, „*dacă este de natură să îi producă o stare de temere*”, este imprevizibilă, întrucât nu stabilește, în mod concret, pe de o parte, dacă starea de temere trebuie să fie produsă persoanei vătămate sau fapta să aibă capacitatea abstractă de a crea o stare de temere, iar, pe de altă parte, dacă se apreciază doar capacitatea abstractă a faptei penale de a produce o stare de temere sau se apreciază în raport cu persoana vătămată ori în raport cu orice persoană.

6. **Judecătoria Bacău — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, cât privește prima critică de neconstituționalitate, reține că niciuna dintre cele două forme ale acțiunii de amenințare, respectiv cea de amenințare cu săvârșirea unei infracțiuni sau cea de amenințare cu o faptă păgubitoare, nu este prevăzută de legiuitor ca fiind mai gravă decât cealaltă, prin urmare nu se poate concluziona că o formă mai gravă de săvârșire ar putea fi sancționată, în anumite situații, mai blând decât o formă mai puțin gravă de săvârșire, fiind atribuția instanței de a individualiza, în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei, cuantumul pedepsei aplicate. Cu privire la cel

de-al doilea motiv de neconstituționalitate invocat de autor, constată că legiuitorul a stabilit o delimitare foarte clară între contravenție și infracțiune, prin urmarea imediată diferită a faptei ce constituie contravenție — aceea de a tulbura ordinea și liniștea publică sau de a provoca indignarea cetățenilor ori de a leza demnitatea și onoarea acestora sau a instituțiilor publice, față de urmarea imediată a faptei ce constituie infracțiune — aceea de a produce persoanei amenințate o stare de temere, respectiv o încălcare a libertății morale a persoanei vătămate. În ceea ce privește cel de-al treilea motiv invocat de autor, acela al imprevizibilității elementului material al laturii obiective a infracțiunii de amenințare, prin aceea că nu este prevăzută o anumită gravitate a faptei ce poate constitui obiectul infracțiunii de amenințare, apreciază că acesta este strâns legat de cel de-al patrulea motiv invocat, referitor la imprevizibilitatea sintagmei „de natură să îi producă o stare de temere”, astfel că instanța le-a analizat împreună. Astfel, observă că nivelul de gravitate al faptei de amenințare, pentru ca aceasta să fie infracțiune, este reglementat de legiuitor tocmai prin sintagma invocată de inculpat, care este cât se poate de clară și previzibilă, tocmai prin formularea „de natură să îi producă”, care exprimă fără echivoc intenția legiuitorului de a stabili că efectul de producere a unei stări de temere trebuie să vizeze în mod direct și concret persoana vătămată asupra căreia s-a exercitat acțiunea agresorului și nu să fie, în mod general și abstract, de natură să creeze o stare de temere. Practica instanțelor și doctrina au statuat în sensul că și o amenințare cu o faptă pe care agresorul nu ar putea să o comită poate constitui infracțiune dacă, în raport cu gradul de instruire, cu vârsta, experiența și priceperea victimei, aceasta a putut să creadă că este realizabil răul cu care a fost amenințată. Reține că legiuitorul nu poate să stabilească criterii extrem de rigide, care să asigure o previzibilitate absolută privind nivelul de gravitate pe care trebuie să îl aibă o anumită faptă de amenințare pentru a fi considerată infracțiune, în acest context intervenind rolul judecătorului care, în procesul de analizare a circumstanțelor concrete ale cauzei, va stabili dacă fapta de amenințare a atins acel nivel de gravitate care să fie de natură să îi producă victimei starea de temere.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 206 alin. (1) din Codul penal, care au următorul cuprins: „(1) *Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva sa ori a altei persoane, dacă este de natură să îi producă o stare de temere, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării.*”

11. În susținerea neconstituționalității normei penale criticate, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate — cât privește lipsa de claritate a sintagmelor „fapte păgubitoare [...] dacă este de natură să îi producă o stare de temere”, invocată de autor din perspectiva faptului că nu este prevăzută o anumită gravitate a faptei păgubitoare, respectiv că nu se stabilește în mod concret dacă starea de temere trebuie să fie produsă persoanei vătămate sau fapta să aibă capacitatea abstractă de a crea o stare de temere —, Curtea reține considerentele Deciziei nr. 36 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 26 mai 2020, paragraful 24. Astfel, cu privire la faptul că legea nu prevede criterii pentru cuantificarea stării de temere a victimei, Curtea a constatat că acțiunea de amenințare, potrivit textului de lege, trebuie să aibă aptitudinea producerii unei stări de temere. Pentru a analiza îndeplinirea acestei cerințe esențiale a infracțiunii, parte a laturii obiective, Curtea a reținut că trebuie avute în vedere, în mod evident, anumite criterii subiective în sine raportat la persoana victimei, și anume calitatea sa, starea sa psihică sau gradul de instruire, experiența și pricepere al acesteia. Prin urmare, toate aceste condiții sunt unele subiective care trebuie evaluate și analizate *in concreto*, raportat la circumstanțele cauzei. Nu se poate reproșa legiuitorului faptul că textul de lege nu reglementează în mod expres și exhaustiv astfel de criterii pentru determinarea stării de temere, întrucât prin însăși folosirea sintagmei „de natură să îi producă o stare de temere” din cuprinsul art. 206 alin. (1) din Codul penal se poate înțelege că acțiunea de amenințare trebuie să aibă aptitudinea de a provoca un sentiment de frică în privința subiectului pasiv al infracțiunii, iar criteriile rezultă în mod logic din textul normativ. Mai mult, Curtea a reținut că enumerarea exhaustivă a criteriilor relevante ar imprima normei juridice penale o rigiditate excesivă, fără însă ca precizia absolută să poată fi atinsă, ceea ce înseamnă că o generalitate a sa în privința analizată nu este contrară *per se* principiului legalității incriminării, elementul de interpretare judiciară fiind necesar și inevitabil. În completarea celor reținute de Curte, în decizia precitată, aceasta observă că, din formularea normei penale criticate — prin folosirea pronumelui „îi” — rezultă că susceptibilitatea producerii unei stări de temere trebuie raportată la persoana amenințată, iar nu la orice altă persoană, iar aceasta se analizează de către instanța de judecată, în mod concret, în funcție de modalitatea

și împrejurările de săvârșire a faptei. În concluzie, Curtea reține că norma penală criticată, sub aspectul analizat, este clară, precisă și previzibilă, îndeplinind cerințele de calitate a legii care decurg din art. 1 alin. (5) din Constituție.

13. Când privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 206 alin. (1) din Codul penal sunt discriminatorii sub aspectul regimului sancționator, în raport cu cele două forme de săvârșire a infracțiunii, Curtea observă că norma penală criticată nu stabilește *de plano* că fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei fapte păgubitoare este mai gravă decât amenințarea cu săvârșirea unei infracțiuni ori viceversa. Dimpotrivă, astfel cum este formulat, textul stabilește același regim sancționator pentru ambele forme alternative ale infracțiunii, fiind atributul instanței să aprecieze în mod concret, în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei, cuantumul pedepsei aplicate. În aceste condiții, Curtea constată că norma penală criticată nu este de natură să încalce principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 din Constituție, întrucât discriminarea poate fi constatată doar în situația reglementării unor soluții juridice diferite pentru persoane aflate în situații similare, aspect ce nu poate fi reținut în prezenta cauză. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat, în repetate rânduri, că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, dar că acesta nu interzice reguli specifice, în cazul unei diferențe de situații (a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996).

14. În ceea ce privește critica potrivit căreia norma penală este contrară principiului *ultima ratio*, întrucât nu există criterii clare de delimitare între infracțiunea de amenințare și contravenția de amenințare, Curtea reține că, prin incriminarea faptei de amenințare, legiuitorul a prevăzut un criteriu clar de delimitare între infracțiunea de amenințare și contravenția prevăzută de art. 2 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a

ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 7 februarie 2014, în ceea ce privește urmarea imediată, întrucât în situația contravenției, amenințarea cu acte de violență împotriva persoanelor trebuie să fie de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora, în schimb, în cazul infracțiunii de amenințare, aceasta trebuie să fie de natură să producă o stare de temere persoanei amenințate. Referitor la comparația cu reglementarea contravențională, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 874 din 15 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 7 martie 2016, paragraful 17, că Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice folosește o terminologie specifică — în sensul că anumite fapte constituie contravenție «*dacă nu sunt comise în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni*» —, aspect care determină ceea ce doctrina denumeste calificare alternativă, practica judiciară fiind cea care stabilește dacă fapta săvârșită constituie infracțiune sau contravenție.

15. Totodată, Curtea reține că art. 21 alin. (3) din Constituție nu are legătură cu textul criticat, întrucât sfera de cuprindere a dreptului la un proces echitabil nu vizează normele de incriminare/de drept substanțial, ci normele procesuale (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 85 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016, paragrafele 19 și 20). Or, în cauză, se contestă o normă cu caracter substanțial, astfel că nu se poate reține incidența acestui text de referință. De asemenea, Curtea nu poate reține nici pretinsa încălcare prin norma penală criticată a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, întrucât prevederile constituționale invocate sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, restrângere care nu s-a constatat însă în cauza de față.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan-Daniel Băcăuanu în Dosarul nr. 16.085/180/2017 al Judecătoriei Bacău — Secția penală și constată că dispozițiile art. 206 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Bacău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 252

din 27 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 din Legea nr. 207/2015
privind Codul de procedură fiscală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid-Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 137 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Tody Laboratories INT — S.R.L. din București în Dosarul nr. 26.794/3/2017* al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.096D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarea excepției de neconstituționalitate a depus la dosar un înscris prin care solicită judecarea cauzei în lipsă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 783 din 28 noiembrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 15 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 26.794/3/2017*, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 137 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Tody Laboratories INT — S.R.L. din București într-o acțiune în contencios administrativ având ca obiect refuzul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Antifraudă Fiscală București de a-i admite cererea prin care solicita suspendarea controlului antifraudă.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 137 din Codul de procedură fiscală, prin care se stabilesc regulile de desfășurare a controlului antifraudă, sunt neconstituționale în măsura în care sunt înțelese în sensul că nu permit suspendarea controlului, în condițiile art. 127 din Codul de procedură fiscală. Arată că, în esență, orice acte și fapte ale administrației sunt supuse controlului judecătoresc, pentru restabilirea cu celeritate a stării de legalitate, or, în cazul controlului antifraudă, în măsura în care acesta nu este supus suspendării și, drept urmare, nici refuzul

suspendării acestuia nu poate fi supus examinării și deciziei instanței de judecată în vederea realizării controlului de legalitate, control care exprimă tocmai fundamentul statului de drept, se instituie o încălcare a exigențelor constituționale. Așa fiind, apreciază că în măsura în care controlul antifraudă nu este supus suspendării și actele inspectorilor antifraudă sunt exceptate de la controlul judecătoresc, pentru a se stabili conformitatea/neconformitatea acestora cu legea și a se pronunța de către instanța de judecată competentă soluțiile prevăzute de lege, se deschide calea abuzului, cu producerea de prejudicii semnificative, uneori ireparabile ori ireversibile, după caz, soluția pronunțată ca urmare a sesizării instanței de judecată ulterior finalizării procedurii controlului antifraudă fiind evident lipsită de eficiență, inaptă să asigure finalitatea atribuită actului de justiție. Așa fiind, autoarea excepției consideră că textul art. 137 din Codul de procedură fiscală este neconstituțional în măsura în care este înțeles în sensul că dispozițiile art. 127 din Codul de procedură fiscală, referitor la suspendare, nu sunt aplicabile controlului antifraudă și, drept urmare, permit menținerea timp îndelungat a unor acte evident nelegale, sens în care, alături de eficientizarea dreptului de acces la justiție, ne aflăm în ipoteza lipsei protecției legale, sursa nelegalității aflându-se în însăși corpul legii, situație în care însăși legea este evident neconstituțională.

7. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că prevederile criticate nu intră în contradicție cu exigențele impuse de dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 137 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, care, în redactarea criticată de autoarea excepției, au următorul cuprins normativ: „(1) *Controlul operativ și inopinat se poate efectua și în scopul*

realizării de operațiuni de control tematic care reprezintă activitatea de verificare prin care se urmărește constatarea, analiza și evaluarea unui risc fiscal specific uneia sau mai multor activități economice determinate.

(2) La începerea controlului operativ și inopinat, inspectorul antifraudă este obligat să se legitimeze în condițiile legii.

(3) Ori de câte ori controlul operativ și inopinat se efectuează la sediul social sau la sediile secundare ale contribuabilului/plătitorului, acesta se consemnează în registrul unic de control, potrivit legii.

(4) La finalizarea controlului operativ și inopinat se încheie procese-verbale de control/acte de control, în condițiile legii.”

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții contravin normelor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 137 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind Decizia nr. 783 din 28 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 17 februarie 2020, prin care Curtea a statuat în sensul constituționalității acestora.

14. Prin decizia precitată, la paragrafele 12—20, Curtea a reținut că, având în vedere necesitatea consolidării cadrului legal privind lupta împotriva evaziunii fiscale, legiuitorul a adoptat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013, care prevede la art. 3 că în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală se înființează Direcția generală antifraudă fiscală, structură fără personalitate juridică, cu atribuții de prevenire și combatere a actelor și faptelor de evaziune fiscală și fraudă fiscală și vamală. Ca urmare a înființării Direcției generale antifraudă fiscală, prin art. III pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 28 februarie 2014, legiuitorul a introdus în vechiul Cod de procedură fiscală — Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 —, în cuprinsul titlului VI² — *Controlul antifraudă*, art. 93³ intitulat *Reguli privind controlul operativ și inopinat*, care reglementează controlul antifraudă, ca formă distinctă de control fiscal. Această soluție legislativă a fost preluată, ulterior, de art. 137 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, dispoziții potrivit cărora controlul operativ și inopinat se poate efectua și în scopul realizării de operațiuni de control tematic, care reprezintă activitatea de verificare prin care se urmărește constatarea, analiza și evaluarea unui risc fiscal specific uneia sau mai multor activități economice determinate, iar la finalizarea controlului operativ și inopinat se încheie procese-verbale de control/acte de control, în condițiile legii.

15. În acest context, Curtea a subliniat că cele două tipuri de control fiscal, respectiv controlul antifraudă și inspecția fiscală, au obiective diferite, ceea ce înseamnă că și tematica verificărilor celor două tipuri de control este diferită. Astfel, în ceea ce privește obiectul inspecției fiscale, conform art. 113—135 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, inspecția fiscală reprezintă activitatea ce are ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor în legătură cu stabilirea obligațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea

sau stabilirea, după caz, a bazelor de impozitare și a situațiilor de fapt aferente, stabilirea diferențelor de obligații fiscale principale. Inspecția fiscală are în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și raporturile juridice care sunt relevante pentru impozitare sau verificarea modului de respectare a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă și se exercită exclusiv, nemijlocit și neîngrădit de organele de inspecție fiscală. Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere faptic și legal și consecințele lor fiscale. Raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare, a deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dacă nu se constată diferențe ale bazelor de impozitare și, respectiv, de obligații fiscale principale, precum și a deciziei de modificare a bazelor de impozitare, dacă se constată diferențe ale bazelor de impozitare, dar fără stabilirea de diferențe de obligații fiscale principale.

16. În schimb, controlul antifraudă, reglementat de art. 136 și 137 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și de legislația specifică, are drept obiectiv prevenirea și combaterea actelor și faptelor de evaziune fiscală și fraudă fiscală și vamală. În acest scop, Direcția generală antifraudă fiscală desfășoară activități de descoperire și de urmărire a infracțiunilor economico-financiare, precum și activități de destructurare a lanțurilor tranzacționale constituite pentru prejudicierea bugetului statului. În exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectorii antifraudă au dreptul de a efectua o multitudine de activități, așa cum rezultă din reglementarea art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013, și anume să verifice din punct de vedere fiscal, să documenteze, să întocmească acte de control operativ planificat sau inopinat privind rezultatele verificărilor, să aplice măsurile prevăzute de normele legale și să sesizeze organele competente în vederea valorificării constatărilor. De asemenea, potrivit art. 15 alin. (1) din același act normativ, ca urmare a controalelor efectuate, inspectorii antifraudă întocmesc mai multe tipuri de acte, și anume: procese-verbale de control/acte de control pentru stabilirea stării de fapt fiscale, procese-verbale pentru constatarea și sancționarea contravențiilor, precum și procese-verbale pentru constatarea împrejurărilor privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală.

17. În funcție de tipurile de procese-verbale care pot fi încheiate de către inspectorii antifraudă, Curtea a remarcat anumite particularități ale acestora, și anume: (i) procesul-verbal pentru constatarea și sancționarea contravențiilor este actul de constatare a unei abateri și de aplicare a unei sancțiuni chiar de către organul de control, fiind supus dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare; (ii) procesul-verbal de control pentru stabilirea stării de fapt, potrivit pct. 1, 8 și 9 din anexa nr. 1b, capitolul I, la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.838/2015 reprezintă actul de control bilateral care se întocmește de către inspectorii antifraudă cu ocazia controlului operativ și inopinat, pentru constatarea unor situații factice și documentare existente la un moment dat, pentru stabilirea stării de fapt fiscale și pentru stabilirea implicațiilor fiscale ale acestora. Constatările inspectorilor antifraudă rezultate în urma unei acțiuni de control operativ și inopinat se valorifică în funcție de natura constatărilor și obiectivul controlului, iar procesul-verbal se comunică contribuabilului, conform prevederilor Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare. Această categorie de procese-verbale reprezintă simple acte de constatare, care nu produc efecte juridice prin

ele însele, urmând a fi valorificate ulterior prin emiterea unui act fiscal; (iii) procesul-verbal pentru constatarea împrejurărilor privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală reprezintă atât act de sesizare a organelor de urmărire penală, cât și mijloc de probă în cadrul procesului penal, împotriva sa existând căi de atac în cazurile și în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală. Astfel, potrivit art. 8 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013, în situația în care inspectorii antifraudă, în timpul acțiunilor de control, constată împrejurări privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în domeniul financiar-fiscal sau vamal, întocmesc procese-verbale și acte de control în baza cărora sesizează organele de urmărire penală cu privire la faptele constatate. Împreună cu actul de sesizare se trimit organelor de urmărire penală procesul-verbal sau actul de control încheiat, documentele ridicate și explicațiile scrise solicitate, precum și alte înscrisuri care au valoare probatorie de înscrisuri în procesul penal. Curtea remarcă, de asemenea, că, potrivit art. 350 din Codul de procedură fiscală, în cazuri temeinic justificate, după începerea urmăririi penale, cu avizul procurorului, poate fi solicitată Agenției Naționale de Administrare Fiscală efectuarea de controale fiscale, conform obiectivelor stabilite, iar rezultatul acestor controale se consemnează în procese-verbale, care nu constituie însă titlu de creanță fiscală.

18. Prin urmare, raportat la criticile formulate în cauză, Curtea a reținut că inspectorii antifraudă, învestiți cu exercițiul autorității publice, sunt îndrituiți să verifice legalitatea activităților desfășurate, existența și autenticitatea documentelor justificative în activitățile de prestări de servicii, să legitimizeze și să stabilească identitatea administratorilor entităților controlate, să aplice măsurile prevăzute de normele legale și să sesizeze organele competente în vederea valorificării constatărilor. La finalizarea controlului operativ și inopinat efectuat de inspectorii antifraudă, se încheie procese-verbale de control/acte de control, în cuprinsul cărora se fac constatări asupra unei situații de fapt din perioada de funcționare a societății. Aceste procese-verbale nu sunt emise însă în exercitarea atribuțiilor de administrare a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, ci în exercitarea atribuțiilor de control tematic, urmărindu-se constatarea, analizarea și evaluarea unui risc fiscal specific al uneia sau mai multor activități economice determinate. Așadar, procesul-verbal de control întocmit de inspectorii antifraudă nu este de natură să producă efecte juridice prin el însuși față de entitatea verificată și nu stabilește creanțe fiscale în sarcina acesteia, astfel încât, indiferent de constatările din cuprinsul său, acesta constituie doar un act premergător unor acte juridice ce urmează a fi întocmite, fie că ele sunt de natură fiscală sau penală.

19. Curtea a constatat că problema naturii juridice a proceselor-verbale întocmite de inspectorii antifraudă în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 și posibilitatea contestării acestora au constituit și obiectul Deciziei nr. 2 din 22 ianuarie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018, decizie prin care, reținând opinia jurisprudențială majoritară a instanțelor față de problema analizată, instanța supremă a subliniat că procesul-verbal întocmit de inspectorii antifraudă cu ocazia controlului curent, operativ și inopinat sau a controlului tematic nu întrunește trăsăturile caracteristice ale unui act administrativ fiscal, ci doar constată unele situații faptice și documentare pentru stabilirea stării de fapt fiscale sau constată unele împrejurări privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală și implicațiile fiscale ale acestora. Neavând caracterul unui act administrativ fiscal, întrucât nu dă naștere, nu stinge și nu modifică raporturi

juridice de natură fiscală, acesta nu poate fi atacat pe cale separată, ci doar odată cu actul administrativ pe care îl precedă.

20. Cu privire la posibilitățile de contestare, Curtea Constituțională a reținut că, nefiind acte administrativ-fiscale, procesele-verbale de control întocmite de inspectorii antifraudă nu pot constitui obiect distinct al căilor de atac administrative și judiciare, ci pot fi contestate doar în cadrul acțiunilor care au ca obiect creanțe fiscale rezultate din valorificarea constatărilor și a stărilor de fapt fiscale determinate în cadrul controalelor efectuate de inspectorii antifraudă. Prin urmare, prin procesele-verbale întocmite de inspectorii antifraudă nu se individualizează creanțe fiscale, eventualele prejudicii fiind doar estimate, iar câtă vreme nu a fost emis un titlu de creanță prin care, potrivit legii, să se stabilească și să se individualizeze creanța fiscală, nu se poate susține că prin procesul-verbal de control se face dovada unei creanțe certe, lichide și exigibile asupra patrimoniului debitoare/contribuabilului. De altfel, potrivit art. 152 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, „*colectarea creanțelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanță fiscală sau al unui titlu executoriu, după caz*”, iar, potrivit art. 350 alin. (3) din același act normativ, procesele-verbale întocmite de organele Agenției Naționale de Administrare Fiscală cu ocazia efectuării controlului fiscal nu constituie titlu de creanță.

21. Prin urmare, Curtea a constatat că procesul-verbal de control inopinat încheiat de organele/inspectorii antifraudă nu stabilește în sarcina contribuabilului debite fiscale, ci doar consemnează anumite elemente de fapt și estimează eventuale prejudicii, fiind considerat un simplu mijloc de probă ce urmează a fi valorificat de organele de inspecție fiscală și/sau de cercetare penală. În situațiile în care, prin procesul-verbal, organele de control nu estimează, ci stabilesc obligații fiscale, impunându-le contribuabililor și obligația de plată a acestora, nu se mai poate vorbi despre o simplă operațiune administrativă, ci despre un veritabil act administrativ fiscal. Or, având în vedere cele mai sus menționate, Curtea a învederat faptul că numai în baza unui titlu de creanță, care să aibă la bază cele consemnate și reținute în procesul-verbal de control, se poate reține în sarcina contribuabilului obligația de plată a unor sume la bugetul de stat, în acest mod asigurându-se, totodată, și posibilitatea efectivă a contribuabililor de a contesta conținutul respectivelor procese-verbale.

22. În acest context, Curtea a considerat că scopul emiterii proceselor-verbale de control întocmite de inspectorii antifraudă, în baza dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, nu este producerea de efecte juridice de sine stătătoare, specifice dreptului fiscal, ci doar comunicarea către persoana supusă controlului a unor împrejurări din activitatea sa, în vederea valorificării ulterioare a acestora în cadrul procesului penal sau prin emiterea/întocmirea titlurilor de creanță, constând în decizii de impunere, sau a altor acte administrative asimilate.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în jurisprudența instanței de contencios constituțional își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

24. Referitor la susținerile potrivit cărora art. 137 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală este neconstituțional în măsura în care dispozițiile art. 127 din același cod, referitoare la suspendare, nu sunt aplicabile controlului antifraudă, Curtea apreciază că o atare critică nu poate fi reținută, având în vedere că, prin art. 127 anterferit, legiuitorul a reglementat suspendarea inspecției fiscale, în condițiile prevăzute la alin. (1) ale acestui articol. Curtea reține că, deși în sens larg, noțiunea de control fiscal înglobează atât inspecția

fiscală, cât și controlul antifraudă, în sens strict, controlul fiscal este echivalent inspecției fiscale și nu se suprapune noțiunii de control antifraudă. Mai mult, întrucât procesul-verbal de control antifraudă nu este un act administrativ fiscal, ci un mijloc de probă, el nu poate fi supus unei contestații administrative fiscale,

potrivit dispozițiilor art. 268 din Codul de procedură fiscală, nefiind aplicabile nici dispozițiile art. 14 și 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, întrucât aceste dispoziții privesc doar situația suspendării executării actului administrativ.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Tody Laboratories INT — S.R.L. din București în Dosarul nr. 26.794/3/2017* al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 137 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ingrid-Alina Tudora

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexelor nr. 1—6 la Hotărârea Guvernului nr. 367/2023 privind aprobarea Nomenclatorului domeniilor și al specializărilor/programelor de studii universitare și a structurii instituțiilor de învățământ superior pentru anul universitar 2023—2024

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexele nr. 1—6 la Hotărârea Guvernului nr. 367/2023 privind aprobarea Nomenclatorului domeniilor și al specializărilor/programelor de studii universitare și a structurii instituțiilor de învățământ superior pentru anul universitar 2023—2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 și 342 bis din 24 aprilie 2023, se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1—6*) la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Simona Bucura-Oprescu

București, 3 august 2023.
Nr. 650.

*) Anexele nr. 1—6 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bl. P33, parter, sectorul 5, București.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea titlului VII „Taxa pe valoarea adăugată”
din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal,
aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Titlul VII „Taxa pe valoarea adăugată” din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 13 ianuarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La punctul 37, alineatele (1) și (2) se abrogă.

2. La punctul 37 alineatul (4), litera Ț) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Ț) băuturi, oțet comestibil și înlocuitori de oțet comestibil obținuți din acid acetic, care se încadrează la codurile NC 2201, 2202 și 2209 00, cu excepția celor care se încadrează la codurile NC 2202 10 00 și 2202 99;”.

3. La punctul 37, după alineatul (13) se introduc două alineate noi, alin. (14) și (15), cu următorul cuprins:

„(14) În sensul art. 291 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal, prin *cazare în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcție similară* se înțelege cazarea în structurile de primire turistică cu funcțiuni de cazare turistică prevăzute la art. 2 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările și completările ulterioare. Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 291 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal se aplică pentru tipurile de cazare în structurile de primire turistică cu funcțiune de cazare, prevăzute la art. 2¹ din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările și completările ulterioare. În cazul cazării cu mic dejun, cu demipensiune, cu pensiune completă sau cu «all inclusive», astfel cum sunt definite la art. 2¹ din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările și completările ulterioare, cota redusă de TVA se aplică asupra prețului total al cazării, care poate include și băuturi alcoolice, precum și băuturi nealcoolice care se încadrează la codurile NC 2202 10 00 și 2202 99. Orice persoană care acționează în condițiile prevăzute la pct. 8 alin. (2) sau care intermediază astfel de operațiuni în nume propriu, dar în contul altei persoane, potrivit art. 271 alin. (2) din Codul fiscal, aplică cota de 9% a taxei, cu excepția situațiilor în care este obligatorie aplicarea regimului special de taxă pentru agenții de turism, prevăzut la art. 311 din Codul fiscal.

(15) În aplicarea art. 291 alin. (2) lit. k) din Codul fiscal, prin *servicii de restaurant și de catering* se înțelege serviciile prevăzute la pct. 18. Orice combinație de băuturi alcoolice și nealcoolice, indiferent de concentrația alcoolică, este considerată băutură alcoolică. Pentru băuturile alcoolice, precum și pentru băuturile nealcoolice care se încadrează la codurile NC 2202 10 00 și 2202 99, servite la restaurant sau oferite în cazul serviciilor de catering, se aplică cota standard de TVA, fără a se considera că are loc o livrare separată de bunuri, oferirea de băuturi făcând parte din serviciile de restaurant sau de catering.”

4. La punctul 38 alineatul (3), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) valoarea-limită de 600.000 lei cuprinde valoarea locuinței, inclusiv valoarea cotelor indivize din părțile comune ale imobilului și a anexelor gospodărești și, după caz, a terenului pe care este construită locuința, dar exclude unele drepturi de servitute legate de locuința respectivă.”

5. La punctul 38, alineatele (7) și (8) se abrogă.

6. După punctul 65 se introduce un nou punct, pct. 65¹, cu următorul cuprins:

„65¹. (1) Justificarea scutirii de taxă prevăzute la art. 294 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal pentru serviciile de construire, reabilitare, modernizare de unități spitalicești din rețeaua publică de stat, pentru care beneficiarul este unitatea spitalicească din rețeaua publică de stat sau, după caz, instituția/autoritatea publică centrală sau locală, care asigură finanțarea acesteia, potrivit legii, se realizează cu documentația în baza căreia sunt prestate aceste servicii, cum ar fi contractele încheiate cu beneficiarul.

(2) Scutirea de taxă prevăzută la art. 294 alin. (5) lit. b) din Codul fiscal se aplică direct, prin facturare fără TVA, pentru livrările de echipamente medicale, aparate, dispozitive, articole, accesorii și echipamente de protecție, materiale și consumabile de uz sanitar, precum și pentru adaptarea, repararea, închirierea și leasingul unor astfel de bunuri, efectuate către unități spitalicești din rețeaua publică de stat, pe baza declarației pe propria răspundere a reprezentantului legal al unității spitalicești din care să rezulte că bunurile respective sunt destinate în mod normal utilizării în domeniul îngrijirilor de sănătate sau pentru utilizarea de către persoanele cu handicap, bunuri esențiale pentru compensarea și depășirea handicapurilor.

(3) Pentru livrările de echipamente medicale, aparate, dispozitive, articole, accesorii și echipamente de protecție, materiale și consumabile de uz sanitar, precum și pentru adaptarea, repararea, închirierea și leasingul unor astfel de bunuri, facturate către o instituție/autoritate publică centrală sau locală, scutirea de taxă se aplică direct, prin facturare fără TVA, pe baza unei declarații pe propria răspundere a reprezentantului legal al instituției/autorității publice centrale sau locale respective din care să rezulte că bunurile/serviciile achiziționate sunt destinate unei unități spitalicești din rețeaua publică de stat pentru care aceasta asigură finanțarea și a declarației prevăzute la alin. (2) a reprezentantului legal al unității spitalicești din rețeaua publică de stat beneficiare.

(4) În cazul importului de bunuri prevăzute la art. 294 alin. (5) lit. b) din Codul fiscal, scutirea de TVA se aplică pentru operațiunile realizate direct de către unitatea spitalicească din rețeaua publică de stat sau de către instituția/autoritatea publică centrală sau locală care asigură finanțarea acesteia, pe baza declarațiilor prevăzute la alin. (2) și (3), după caz, care se depun la organul vamal competent la momentul importului.

(5) În cazul achiziției intracomunitare de bunuri prevăzute la art. 294 alin. (5) lit. b) din Codul fiscal, scutirea de TVA se aplică pentru operațiunile realizate direct de către unitatea spitalicească din rețeaua publică de stat sau de către instituția/autoritatea publică centrală sau locală care asigură finanțarea acesteia, pe baza declarațiilor prevăzute la alin. (2) și (3), după caz, care se păstrează în evidențele beneficiarului, în vederea justificării scutirii de TVA.

(6) Prevederile referitoare la declarațiile pe propria răspundere prevăzute la alin. (2) și (3) nu se aplică pentru bunurile prevăzute la art. 294 alin. (5) lit. c) și d) din Codul fiscal, acestea fiind scutite indiferent către cine sunt livrate.

(7) Scutirea de taxă prevăzută la art. 294 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal se aplică pentru protezele medicale și accesoriile acestora, exclusiv protezele dentare care sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată, în condițiile prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Proteza medicală este un dispozitiv medical destinat utilizării personale exclusive care amplifică,

restabilește sau înlocuiește zone din țesuturile moi ori dure, precum și funcții ale organismului uman; acest dispozitiv poate fi intern, extern sau atât intern, cât și extern. Accesoriul unei proteze este un articol care este prevăzut în mod special de către producător pentru a fi utilizat împreună cu proteza medicală.

(8) Scutirea de taxă prevăzută la art. 294 alin. (5) lit. d) din Codul fiscal se aplică pentru produsele ortopedice. Sunt produse ortopedice protezele utilizate pentru amplificarea, restabilirea sau înlocuirea țesuturilor moi ori dure, precum și a unor funcții ale sistemului osteoarticular, ortezele utilizate pentru modificarea caracteristicilor structurale și funcționale ale sistemului neuromuscular și scheletic, precum și încălțăminte ortopedică realizată la recomandarea medicului de specialitate, mijloacele și dispozitivele de mers ortopedice, precum fotolii rulante și/sau alte vehicule similare pentru invalizi, părți și/sau accesorii de fotolii rulante ori de vehicule similare pentru invalizi.

(9) În cazul importului de bunuri prevăzute la art. 294 alin. (5) lit. c) și d) din Codul fiscal, scutirea de TVA se aplică de către organele vamale la momentul importului, indiferent de beneficiarul importului.

(10) În cazul achiziției intracomunitare de bunuri prevăzute la art. 294 alin. (5) lit. c) și d) din Codul fiscal, scutirea de TVA se aplică de orice persoană ce realizează achiziția intracomunitară a bunurilor în România.”

Art. II. — Scutirea de TVA pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii prevăzute la art. 294 alin. (5) din Codul fiscal, efectuate către unitatea spitalicească din rețeaua publică de stat sau, după caz, către instituția/autoritatea publică centrală sau locală care asigură finanțarea acesteia, potrivit legii, în perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a Legii nr. 88/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal și data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, se aplică dacă furnizorii/prestatorii fac dovada destinației bunurilor/serviciilor prin orice probă și mijloc de probă prevăzute de lege, inclusiv prin, dar nu limitat la, contractele și declarațiile pe propria răspundere prevăzute la art. I pct. 6.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș
Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înființarea Registrului Național de Cancer

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6¹ din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se înființează Registrul Național de Cancer, denumit în continuare *RNC*, ce reprezintă sistemul informațional și informatic de înregistrare nominală a cazurilor noi de cancer pentru colectarea, stocarea și managementul datelor bolnavilor diagnosticați cu cancer, pe baze populaționale.

Art. 2. — Scopurile constituirii și funcționării *RNC* sunt colectarea și clasificarea informațiilor privind toate tipurile de cancer, pentru monitorizarea incidenței cancerului la nivel național, evaluarea și controlul impactului bolii și fundamentarea politicilor de sănătate publică.

Art. 3. — În sensul prezentei hotărâri, expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *înregistrarea cazurilor de cancer* — procesul continuu de colectare, stocare, analiză și interpretare a datelor privind incidența cancerului și caracteristicile neoplasmelor;

b) *înregistrarea cazurilor de cancer pe baze populaționale* — colectarea din surse multiple, stocarea și managementul datelor bolnavilor nou-diagnosticați cu cancer într-o populație definită geografic;

c) *caz raportabil* — orice tumoră primară nou-diagnosticată pentru care, prin metode clinice și/sau de laborator, s-a stabilit un diagnostic raportabil;

d) *diagnosticele raportabile* — tumorile primare pentru care este stabilit diagnosticul de certitudine:

(i) toate cancerele in situ, cod de comportament „2”, sau maligne/invazive, cod de comportament „3”, potrivit Clasificării internaționale a maladiilor pentru oncologie, ediția a treia, a Organizației Mondiale a Sănătății, denumită în continuare *CIM-O-3*, cu excepția carcinoamelor bazocelulare cu cod topografic C44.0—C44.9 potrivit *CIM-O-3*;

(ii) toate tumorile intracraniene și intraspinale, indiferent de comportamentul lor, respectiv benign/incert/malign, cu coduri topografice C70-C72 și C75.1—C75.3 potrivit *CIM-O-3*. Sunt exceptate de la raportare leziunile vasculare benigne ale meningelui, respectiv hemangiomele și leziunile chistice;

(iii) afecțiunile de graniță, indiferent de topografie.

Art. 4. — *RNC* se află în proprietatea și administrarea Institutului Național de Sănătate Publică, denumit în continuare *INSP*, prin Centrul Național de Supraveghere a Bolilor Netransmisibile, denumit în continuare *CNSBN*, și prin Centrul Național de Statistică în Sănătate Publică, denumit în continuare *CNSSP*.

Art. 5. — (1) Pentru înregistrarea cazurilor de cancer se utilizează sistemul de clasificare multiaxial al topografiei, morfologiei, comportamentului și rangului neoplasmelor potrivit *CIM-O-3*.

(2) Tumorile primare nou-diagnosticate care fac parte din lista diagnosticelor raportabile vor fi raportate în termen de maximum 30 de zile de la:

a) stabilirea unui diagnostic raportabil pentru un caz nou de cancer sau luarea în evidență pentru urmărire și/sau tratament;

b) orice revizuire a diagnosticului unei afecțiuni raportabile către o altă categorie de diagnostic raportabil;

c) diagnosticarea progresiei unei leziuni precanceroase sau in situ către tumoră invazivă;

d) infirmarea diagnosticului unei tumori deja raportate;

e) finalizarea unuia sau mai multor tipuri de tratamente stabilite în cadrul terapiei inițiale;

f) decesul unui pacient diagnosticat cu cancer.

(3) În cazul tumorilor primare multiple apărute la același pacient, fiecare localizare primară va fi raportată separat.

Art. 6. — (1) Furnizorii de servicii medicale de diagnostic și tratament, publici și privați, au obligația de a raporta toate tumorile ce corespund criteriilor prevăzute la art. 3 lit. d).

(2) Furnizorii de servicii medicale de diagnostic și tratament, publici și privați, au obligația de a completa fișa unică de raportare a cazului de cancer în termen de 30 de zile de la încheierea oricăreia dintre situațiile care impun raportarea prevăzute la art. 5 alin. (2).

(3) Direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București au obligația de a completa datele prevăzute la art. 5 alin. (2) lit. f).

(4) Furnizorii de servicii medicale de diagnostic și tratament, publici și privați, care diagnostichează și/sau tratează un caz nou de cancer, precum și direcțiile județene de sănătate publică și a municipiului București au obligația de a desemna un responsabil cu completarea datelor privind tumorile primare nou-diagnosticate care fac parte din lista diagnosticelor raportabile.

Art. 7. — (1) În vederea implementării sistemului de raportare și a circuitului informațional, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se elaborează fișa unică de raportare a cazului de cancer, cuprinzând lista variabilelor ce trebuie înregistrate în baza de date a *RNC*, care va fi aprobată prin ordin al ministrului sănătății.

(2) În vederea constituirii și funcționării *RNC*, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se elaborează metodologia de clasificare și de codificare a topografiei, morfologiei și comportamentului tumorilor, care va fi aprobată prin ordin al ministrului sănătății.

Art. 8. — (1) Ministerul Sănătății și *INSP* vor dezvolta și operaționaliza aplicația informatică de înregistrare nominală a datelor bolnavilor diagnosticați cu cancer, cu respectarea prevederilor art. 9 alin. (3) și cu respectarea tuturor garanțiilor și exigențelor privind confidențialitatea datelor.

(2) Fondurile necesare dezvoltării, operaționalizării și gestionării aplicației informatice de înregistrare nominală a datelor bolnavilor diagnosticați cu cancer se asigură prin bugetul Ministerului Sănătății, din sume alocate în baza Planului național de redresare și reziliență al României, componenta 7 — Transformare digitală, ținta 158, investiția 3. Realizarea sistemului de e-Health și telemedicină, subinvestiția I3.2. Digitalizarea instituțiilor cu atribuții în domeniul sanitar aflate în subordinea Ministerului Sănătății.

(3) Ministerul Sănătății răspunde de modul de implementare a fondurilor alocate aplicației informatice de înregistrare nominală a datelor bolnavilor diagnosticați cu cancer, prevăzută la alin. (1), cu respectarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2021 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar pentru gestionarea fondurilor europene alocate României prin Mecanismul de redresare și reziliență, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea

Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 178/2022, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — (1) Accesul la RNC al personalului desemnat din cadrul INSP și de la nivelul furnizorilor de servicii medicale de diagnostic și tratament, de la nivelul direcțiilor județene de sănătate publică și a municipiului București se realizează controlat de INSP prin CNSSP, pe bază de cod de utilizator și parolă.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1), desemnate prin decizie a conducerii instituției să aibă acces la datele cu caracter personal cuprinse în fișa unică de raportare a cazului de cancer sau, după caz, în aplicația informatică de înregistrare nominală a datelor bolnavilor diagnosticați cu cancer, sunt obligate să aplice măsurile de protecție a acestora, cu respectarea tuturor garanțiilor și exigențelor privind confidențialitatea datelor.

(3) Toate entitățile implicate în efectuarea de prelucrări de date în legătură cu RNC au obligația respectării dispozițiilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) și ale Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare.

(4) În condițiile prevăzute la alin. (2), INSP, în calitate de operator de date cu caracter personal, efectuează operațiuni privind prelucrarea, colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, protejarea, ștergerea și distrugerea datelor cu caracter personal în vederea monitorizării incidenței cancerului, calculului ratei de supraviețuire, fundamentării politicilor de sănătate publică și monitorizării eficacității și cost-eficienței programelor de sănătate publică și curative.

(5) Datele cu caracter personal înregistrate în RNC sunt stocate pe durata de viață a persoanei, acestea reprezentând informații de interes pentru sănătatea publică și cercetare, potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) lit. e) din Regulamentul (UE) 2016/679. Ulterior perioadei necesare îndeplinirii scopului în care acestea au fost prelucrate, datele vor fi șterse din sistemul informațional și informatic de înregistrare nominală a cazurilor noi de cancer.

Art. 10. — (1) INSP, prin CNSBN și CNSSP, asigură instruirea tehnică a responsabililor desemnați din cadrul furnizorilor de servicii medicale de diagnostic și tratament publici și privați, precum și din cadrul direcțiilor județene de sănătate publică și a municipiului București.

(2) Instruirea tehnică a responsabililor prevăzuți la alin. (1) va conține, în mod obligatoriu, un modul cu privire la dispozițiile Regulamentului (UE) 2016/679 și ale Legii nr. 190/2018, cu modificările ulterioare.

Art. 11. — (1) Constituie contravenție necompletarea de către furnizorii de servicii medicale de diagnostic și tratament, publici și privați, a fișei unice de raportare a cazului de cancer în termen de 30 de zile de la încheierea oricăreia dintre situațiile care impun raportarea prevăzute la art. 5 alin. (2).

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează:

a) cu avertisment, la prima constatare, precum și la următoarele constatări, dacă fapta a fost săvârșită după mai mult de un an de la data precedentei constatări;

b) cu amendă de la 500 de lei la 1.000 de lei, la a doua constatare, dacă fapta este săvârșită în termen de un an de la aplicarea sancțiunii prevăzute la lit. a);

c) cu amendă de la 2.500 de lei la 5.000 de lei la a treia și următoarele constatări, dacă fapta este săvârșită în termen de un an de la aplicarea sancțiunii prevăzute la lit. b).

(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) și (2) se realizează de către personalul din cadrul direcțiilor de sănătate publică, împuternicit să efectueze activități de inspecție sanitară de stat, la sesizarea INSP.

(4) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — Prevederile art. 11 intră în vigoare la 30 de zile de la operaționalizarea aplicației informatice de înregistrare nominală a datelor bolnavilor diagnosticați cu cancer.

Art. 13. — Furnizorii de servicii medicale de diagnostic și tratament, publici și privați, au obligația de a completa fișa unică de raportare a cazului de cancer, cuprinzând lista variabilelor de înregistrat în baza de date a RNC, în termen de 30 de zile de la operaționalizarea aplicației informatice de înregistrare nominală a datelor bolnavilor diagnosticați cu cancer.

Art. 14. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Ordinul ministrului sănătății publice nr. 2.027/2007 privind activitatea de înregistrare pe baze populaționale a datelor bolnavilor de cancer și înființarea registrelor regionale de cancer, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din 3 decembrie 2007, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Bogdan Despescu,

secretar de stat

Ministrul sănătății,

Alexandru Rafila

Ministrul apărării naționale,

Angel Tîlvăr

Ministrul investițiilor și proiectelor europene,

Adrian Căciu

Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Sorin-Mihai Grindeanu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 2.592 din 3 august 2023

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 616 din 19 iulie 2023

ORDIN

privind punerea în aplicare a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023 pentru stabilirea unor măsuri la nivelul structurii organizatorice aferente unităților sanitare, precum și stabilirea unor măsuri privind salarizarea personalului din sistemul sanitar public și pentru completarea unor acte normative în domeniul sănătății și în domeniul fiscal

Având în vedere:

— Referatul de aprobare nr. AR 13.970 din 3.08.2023 al Ministerului Sănătății și nr. DG 2.787 din 18.07.2023 al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;

— art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023 pentru stabilirea unor măsuri la nivelul structurii organizatorice aferente unităților sanitare, precum și stabilirea unor măsuri privind salarizarea personalului din sistemul sanitar public și pentru completarea unor acte normative în domeniul sănătății și în domeniul fiscal,

în temeiul prevederilor art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă modelul de contract pentru plata contravalorii voucherelor de vacanță pentru personalul încadrat în unitățile sanitare publice, precum și în cele care au ca asociat unic unitățile administrativ-teritoriale, aflate în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate, care se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, prin transferuri către bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, în conformitate cu dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023 pentru

stabilirea unor măsuri la nivelul structurii organizatorice aferente unităților sanitare, precum și stabilirea unor măsuri privind salarizarea personalului din sistemul sanitar public și pentru completarea unor acte normative în domeniul sănătății și în domeniul fiscal.

(2) Modelul de contract menționat la alin. (1) este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

p. Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Călin Gheorghe Fechet

ANEXĂ

CONTRACT

— Model —

I. Părțile contractante

Casa de Asigurări de Sănătate, cu sediul în municipiul/orașul, str. nr., județul/sectorul ..., telefon, fax, reprezentată prin director general,

și

unitatea sanitară publică, cu sediul în, str. nr., telefon: fix/mobil, fax, e-mail, având codul unic de înregistrare, reprezentată prin

II. Obiectul contractului

Art. 1. — Obiectul prezentului contract îl constituie plata contravalorii voucherelor de vacanță pentru personalul încadrat în unitățile sanitare publice, precum și în cele care au ca asociat unic unitățile administrativ-teritoriale, aflate în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate, denumite în continuare *unități sanitare publice*, care se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, prin transferuri către bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate,

în conformitate cu dispozițiile Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 2.592/616/2023 privind punerea în aplicare a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023 pentru stabilirea unor măsuri la nivelul structurii organizatorice aferente unităților sanitare, precum și stabilirea unor măsuri privind salarizarea personalului din sistemul sanitar public și pentru completarea unor acte normative în domeniul sănătății și în domeniul fiscal.

III. Durata contractului

Art. 2. — Prezentul contract este valabil de la data încheierii și până la data de, respectiv pe durata de valabilitate a contractului încheiat de părți în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, potrivit art. 258 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în condițiile menținerii aplicabilității prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023.

Art. 3. — Durata prezentului contract se poate prelungi prin acordul părților pe toată durata de valabilitate a contractului încheiat de părți în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, potrivit art. 258 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în condițiile menținerii aplicabilității prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023.

IV. Obligațiile părților

Art. 4. — Casa de asigurări de sănătate are următoarele obligații:

a) să deconteze unităților sanitare publice, precum și celor care au ca asociat unic unitățile administrativ-teritoriale, la termenele prevăzute în contract, pe baza facturii însoțite de documente justificative transmise în format electronic, sumele necesare plății voucherelor de vacanță;

b) să informeze unitățile sanitare publice cu privire la condițiile de contractare a sumelor necesare plății voucherelor de vacanță, precum și despre eventualele modificări ale acestora survenite ca urmare a apariției unor noi acte normative, prin publicare în termen de maximum 5 zile lucrătoare pe pagina web a caselor de asigurări de sănătate și prin poșta electronică;

c) să înmâneze, la data finalizării controlului, procesele-verbale de constatare/rapoartele de control/notele de constatare, după caz, unităților sanitare publice, precum și informațiile despre termenele de contestare, la termenele prevăzute de normele metodologice privind activitatea structurilor de control din cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin ordin al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, în vigoare; în cazul în care controlul este efectuat de către Casa Națională de Asigurări de Sănătate sau cu participarea acesteia, notificarea privind măsurile dispuse se transmite furnizorului de către casele de asigurări de sănătate în termen de maximum 10 zile calendaristice de la data primirii raportului de control de la Casa Națională de Asigurări de Sănătate la casa de asigurări de sănătate;

d) să recupereze de la unitățile sanitare publice care au acordat voucherele de vacanță prevăzute de art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023 sumele reprezentând contravaloarea acestora, în situația în care persoanele nu erau în drept și nu erau îndeplinite condițiile prevăzute de lege să beneficieze de aceste indemnizații la data acordării.

Art. 5. — Unitățile sanitare publice au următoarele obligații:

a) să depună la termenele stabilite de casele de asigurări de sănătate documentele în vederea încheierii contractelor pentru plata contravalorii voucherelor de vacanță și să solicite casei de asigurări de sănătate sumele necesare plății acestora prevăzute de art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023. Documentele necesare încheierii contractelor se pot transmite inclusiv în format electronic asumate fiecare în parte prin semnătura electronică extinsă/calificată a reprezentantului legal al furnizorului;

b) să verifice încadrarea personalului pentru care se solicită plata indemnizației în categoriile de personal prevăzute la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023;

c) să verifice și să răspundă pentru realitatea, exactitatea și legalitatea sumelor calculate pentru fiecare persoană care beneficiază de vouchere de vacanță, în concordanță cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu

modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare, și ale Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, cu modificările și completările ulterioare;

d) să întocmească și să transmită casei de asigurări de sănătate, în formatul solicitat de aceasta, următoarele documente justificative:

(i) situația cuprinzând suma totală solicitată, defalcată pe fiecare persoană beneficiară, conform anexei nr. 1 la prezentul contract;

(ii) declarația pe propria răspundere a reprezentantului legal al unității sanitare publice din care să rezulte că persoanele beneficiare nu au mai beneficiat în anul în curs de vouchere de vacanță, acordate în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare, conform anexei nr. 2 la prezentul contract;

e) să notifice casa de asigurări de sănătate despre modificarea oricăreia dintre condițiile care au stat la baza încheierii contractului, cel târziu în ziua în care modificarea produce efecte, și să îndeplinească în permanență aceste condiții pe durata derulării contractului; notificarea se face conform reglementărilor privind corespondența între părți prevăzute în contract;

f) să pună la dispoziția organelor de control ale Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și ale caselor de asigurări de sănătate, ca urmare a cererii formulate în scris, documentele privind actele de evidență financiar-contabilă a sumelor solicitate conform contractelor încheiate între unitățile sanitare publice și casele de asigurări de sănătate, precum și documentele administrative existente la nivelul entității controlate și necesare actului de control.

Art. 6. — Unitățile sanitare publice au următoarele drepturi:

a) să primească la termenele prevăzute în contract, pe baza facturii însoțite de documente justificative, sumele necesare plății voucherelor de vacanță prevăzute de lege și de Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 2.592/616/2023;

b) să primească din partea caselor de asigurări de sănătate motivarea refuzului decontării anumitor sume, cu respectarea confidențialității datelor personale, după caz, în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data refuzului;

c) să fie informate de către casele de asigurări de sănătate cu privire la condițiile de contractare a sumelor necesare plății voucherelor de vacanță, precum și despre eventualele modificări ale acestora survenite ca urmare a apariției unor noi acte normative, prin publicare în termen de maximum 5 zile lucrătoare pe pagina web a caselor de asigurări de sănătate și prin poșta electronică.

V. Modalități de plată

Art. 7. — (1) Casa de asigurări de sănătate efectuează plata sumei corespunzătoare contravalorii voucherelor de vacanță, pe baza facturii și a documentelor justificative depuse/transmise la casa de asigurări de sănătate până la data de

(2) Toate documentele necesare pentru plata sumelor solicitate se certifică pentru realitatea, exactitatea și legalitatea datelor raportate prin semnătura reprezentantului legal al unității sanitare.

Art. 8. — Plata se face în contul nr., deschis la Trezoreria Statului, sau în contul nr., deschis la Banca

VI. Răspunderea contractuală

Art. 9. — (1) Reprezentantul legal al unității sanitare publice cu care casa de asigurări de sănătate a încheiat contract este direct răspunzător de corectitudinea, legalitatea și exactitatea sumelor solicitate.

(2) Încălcarea dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2023, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare, și ale Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 215/2009, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește stabilirea, precum și acordarea de drepturi fără respectarea prevederilor legale, după caz, atrage răspunderea disciplinară sau patrimonială a persoanelor vinovate, potrivit legii.

VII. Clauze speciale

Art. 10. — (1) Orice împrejurare independentă de voința părților, intervenită după data semnării contractului și care împiedică executarea acestuia, este considerată forță majoră și exonerează de răspundere partea care o invocă. Sunt considerate forță majoră, în sensul acestei clauze, împrejurări ca: război, revoluție, cutremur, marile inundații, embargou.

(2) Partea care invocă forța majoră trebuie să anunțe cealaltă parte, în termen de 5 zile calendaristice de la data apariției respectivului caz de forță majoră, și să prezinte un act confirmativ eliberat de autoritatea competentă din propriul județ, respectiv municipiul București, prin care să se certifice realitatea și exactitatea faptelor și împrejurărilor care au condus la invocarea forței majore, și, de asemenea, de la încetarea acestui caz. Dacă nu procedează la anunțarea în termenele prevăzute mai sus a începerii și încetării cazului de forță majoră, partea care îl invocă suportă toate daunele provocate celeilalte părți prin neanunțarea în termen.

(3) În cazul în care împrejurările care obligă la suspendarea executării prezentului contract se prelungesc pe o perioadă mai mare de o lună, fiecare parte poate cere rezoluțiunea contractului.

VIII. Suspendarea, încetarea și rezilierea contractului

Art. 11. — (1) Contractul se suspendă/încetează/se reziliază printr-o notificare scrisă în situația în care toate contractele de furnizare de servicii medicale încheiate de unitatea sanitară publică cu casa de asigurări de sănătate se suspendă/încetează/se reziliază și produce efecte de la data suspendării/încetării/rezilierii contractelor de furnizare de servicii medicale.

(2) Casele de asigurări de sănătate au dreptul să recupereze de la unitățile sanitare publice contravaloarea voucherelor de

vacanță solicitate în mod nejustificat de ordonatorul de credite al unității sanitare pe propria răspundere, în situația în care persoanele nu erau în drept și nu erau îndeplinite condițiile prevăzute de lege să beneficieze de aceste indemnizații la data acordării, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor art. 731 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12. — Situațiile prevăzute la art. 11 se constată de către casa de asigurări de sănătate din oficiu.

IX. Corespondența

Art. 13. — (1) Corespondența legată de derularea prezentului contract se efectuează în scris prin scrisori recomandate cu confirmare de primire, prin fax, prin corespondență electronică sau la sediul părților — sediul casei de asigurări de sănătate și la sediul unității sanitare declarat în contract.

(2) Fiecare parte contractantă este obligată ca în termen de 5 zile lucrătoare din momentul în care intervin modificări ale datelor ce figurează în prezentul contract să notifice celeilalte părți contractante schimbările survenite.

X. Modificarea contractului

Art. 14. — (1) Prezentul contract se poate modifica la inițiativa oricărei părți contractante, sub rezerva notificării scrise a intenției de modificare și a propunerilor de modificare cu cel puțin zile înaintea datei de la care se dorește modificarea.

(2) Modificarea se face printr-un act adițional semnat de ambele părți și este anexă a acestui contract.

Art. 15. — În condițiile apariției unor noi acte normative în materie, care intră în vigoare pe durata derulării prezentului contract, clauzele contrare se vor modifica și se vor completa în mod corespunzător.

Art. 16. — Dacă o clauză a acestui contract ar fi declarată nulă, celelalte prevederi ale contractului nu vor fi afectate de această nulitate. Părțile convin ca orice clauză declarată nulă să fie înlocuită printr-o altă clauză care să corespundă cât mai bine cu putință spiritului contractului.

XI. Soluționarea litigiilor

Art. 17. — (1) Litigiile legate de încheierea, derularea și încetarea prezentului contract vor fi supuse unei proceduri prealabile de soluționare pe cale amiabilă.

(2) Litigiile nesoluționate pe cale amiabilă dintre furnizori și casele de asigurări de sănătate conform alin. (1) se soluționează de către comisia de arbitraj care funcționează pe lângă Casa Națională de Asigurări de Sănătate, organizată conform reglementărilor legale în vigoare, sau de către instanțele de judecată, după caz.

XII. Alte clauze

.....

Prezentul contract a fost încheiat astăzi,, în două exemplare a câte pagini fiecare, câte unul pentru fiecare parte contractantă.

CASA DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

Director general,

.....

Director executiv al Direcției economice,

.....

Director executiv al Direcției relații contractuale,

.....

Vizat

Juridic, contencios

.....

UNITATEA SANITARĂ

Reprezentant legal,

.....

Denumirea unității sanitare

Situația personalului care până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2023 nu a beneficiat de vouchere de vacanță

Nr. crt.	Numele salariatului	Prenumele salariatului	CNP-ul salariatului	Funcția	Numărul contractului individual de muncă	Data contractului individual de muncă	Cuantumul voucherei de vacanță (lei)
Total							

Tabelul cuprinde numai salariații care până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2023 nu au beneficiat de vouchere de vacanță, acordate în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare.

Răspundem de realitatea și exactitatea datelor.

Manager,

.....

Director financiar-contabil,

.....

Întocmit

.....

Declarație

— model —

Subsemnatul,, reprezentant legal al unității sanitare, cu sediul în, str. nr., localitatea, județul, având cont deschis la și cod fiscal nr., cunoscând că falsul în declarații se pedepsește conform legii, declar pe propria răspundere că persoanele pentru care am solicitat Casei de Asigurări de Sănătate decontarea sumei totale de lei nu au mai beneficiat în anul în curs de vouchere de vacanță, acordate în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare.

Data

Semnătura

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

